

Beagne, som Følge af den Overraskelse, der lige ved Slutningen af Udvalgets Forhandlinger, just i den 11te Time, jeg kan gjerne sige i det sidste Minut af den tolvte Time, blev beredet. Flertallet i Udvalget. Dette gjælder ganske vist ikke selve Vædringsforlaget, thi selve dette var kjendt, man vidste allerede, at det var fremkommet fra et enkelt Medlem. Det gjælder derimod mere den Omstændighed, at dette Vædringsforlag da viste sig at være dækket af meget ærede og meget vigtige Medlemmers Navne, som man tilbligere ikke havde Anelse om vilde dække det. Derved fik Vædringsforlaget en Betydning, som nøder mig til lidt mere indgaaende, end jeg ellers kunde ønske, at komme ind paa dette Spørgsmaal. Saa meget nødigere gjør jeg det, som min Stilling i denne Sag ikke er nogen særdeles favorabel. Det maa maaste være mig tilladt i saa Henseende at forudskikke en mere almindelig Betragtning, navnlig da den vil være vel skikket til at klargjøre Situationen. Det er vist almindeligt bekjendt, at der til det politiske Liv knytter sig Noget, som hedder Valgtredsinteresser. Det er Noget, der altid har været knyttet til det, og vistnok som Regel altid vil være knyttet til det; thi det ligger saadan fuldstændig i Sagens Natur. Det bunder deri, og det er kun et Udslag af den naturlige Bærelsvirkning mellem den Valgte og hans Vælgere. Det er saa ligesomt og saa selvgivet, at den Repræsentant, der er valgt for en bestemt Kreds, finder særlig Opfordring til altid at tage sig af denne Kredses Interesser, ja, jeg turde maaste endogsaa sige, at der i selve Forfatningen ligger en Forudsætning om det Samme. Thi det forekommer mig, at Domicilbestemmelsen i alt Fald delvis peger i den Retning. Sjældent vil man derfor ogsaa se en Repræsentant forsømme at varetage sin Kredses Interesser. Langt oftere derimod sættes Himmel og Jord i Bevægelse for at fremme dem, og navnlig særlig, hvor Statsklassen kommer til at være Udgifterne ved Foranstaltninger og Anlæg i hans Valgtreds. Her derimod staa vi overfor det ganske eiendommelige Særshyn, at en meget æret Repræsentant (Bonne) taler imod, modfætter sig slige Bevillinger. Det vidner om det ærede Medlems faste og levende Overbevisning om Sagen; det tyder paa hans Selvtændighed og Upartisthed, idet han ser paa denne Sag, og det er en Borgen for, at han er opfyldt ligesom af en fast, bestemt Overbevisning om, at de paagjældende Anlæg ikke alene ere unyttige, men ogsaa skadelige. En saa sjelden Uinteresserthed, som heller ikke jeg kan undlade at

hde en vis Beundring, maa upaatvibelig gjøre Indtryk paa mange Medlemmer her i Tinget, særlig alle dem, der, hvad der er ganske naturligt, have et temmelig overfladisk Kjendskab til Sagen, dels paa Grund af, at Foretagendet er nyt, og dels paa Grund af dets sjerne Vælggenhed i en affides Krog af Landet. Det kan paa den anden Side heller ikke tænkes Andet, end at, naar man veed, at samme ærede Medlem, der er født og baaren i de paagjældende Egne og repræsenterer denne Kreds, maa have et noie og indgaaende Kjendskab til de samme Forhold, og der dertil hos ærede Medlemmer kommer den i og for sig ganske vist prisværdige Tilbøielighed til at ville spare Statskassen for enhver tvivlsom Udgift. — det kan ikke være Andet, siger jeg, end at Resultatet maa være temmelig forudseeligt, et Resultat, som jeg ikke nærer nogen stærk Illusion om at kunne forandre, særlig fordi jeg i Modfætning til min ærede Kollega tilsyneladende maa tale paa disse saa bekjendte Valgtredsinteressers Vegne, og derved faar en temmelig uheldig Position. Jeg maa kæmpe mod Vind og Sol, jeg maa kæmpe med Haab mod Haab. Ikke desto mindre har jeg troet, at jeg for Sagens Skyld ikke turde tie; thi Sagen har efter min fuldstændige Overbevisning en Fremtid, og for denne Fremtids Skyld vil jeg selv i Nederlagets Stund holde Sagens Fane høit. Vi have hørt den ærede Ordfører motivere det af Udvalgets Mindretal stillede Vædringsforlag. Jeg er ham selvfølgelig taknemlig for den overordentlig venlige Tone, hvori han overhovedet omtalte hele Røstfællingsforanstaltningen, fordi han bestemt forfikkede, at Vædringsforlaget ikke betød, at man i og for sig var imod denne Foranstaltning, kun at man vilde have større Klarhed. For saa vidt kan jeg ikke andet end være den ærede Ordfører meget taknemlig for hans Udtalelser. Han indledede dem med et temmeligt indgaaende og udførligt historisk Foredrag. Jeg tror dog, at der var ikke saa Ting i dette historiske Foredrag, navnlig i det, der angik den tiblige Middelalder, som ere af høist tvivlsom Natur; jeg tror, at meget saa historiske Kilder foreligge i den Henseende, saaledes at man ikke med fuld Føie kan gjøre den ærede Ordførers Skildring til sin. Jeg tror at der desuden var ikke saa Lakumer, idet han gjorde et temmelig langt Spring, og, forekommer det mig, tog Masser af Aarhundreder med, hvor der havde været en fuldstændig rolig Tilstand som først afbrødes i 1825, idet han dertil igjen knyttede sin historiske Udvikling. Da jeg forøvrigt ikke finder Anledning til at komme nærmere